

J. P. Bukov, 29 rokov, Turzovka

Makový pán Elegán a premena kupca Chalupca

Malá miestnosť na konci chodby. Pri pootvorenom okne stojí Patrik a šlukuje ako tur. Jedna ruka vo vrecku, v druhej ciga. Za chodbou vyzvávajú telefóny, chlapci a dievčatá v slušivých kostýmčekoch, upnutých sakách a drdoloch vášnivo diskutujú o nehnuteľnostiach. Spoločnosť dravcov, ktorí ak vycítia dostatočný finančný obnos, omámia vás svojím fyzickým vzhľadom a vytvoria pre vás ilúziu domova bez toho, že by v ruke niekedy držali čo i len tehlu alebo v živote videli skutočnú miešačku. Realitná kancelária PROREAL, ktorej fundamentálnym pilierom je kalos. Ja, jej stvoriteľ som na tento koncept neskutočne pyšný. Teda býval som. Skončila sa krízová porada, je mi zle. Pôvodne mala byť porada len informačná.

„Vysvetlíš mi, ako ste to mohli na tej Sosnovej tak neuveriteľne posrať?“ Predstavujem si ako Patrikovy vydechujem cigaretový dym do pravého oka, toho krátkozrakého.

„Kámo, máš v tom projekte utopené celé imanie a zmôžeš sa len na slovo posrať?“ Patrik sa škeril na ohorok cigarety a krútil hlavou.

„Je to na hovno úplne celé, podarilo sa nám posunúť termín podpisu, ale tá fúzia bez toho starého padne. Beka mi povedala o tej tvojej investícii. Fakt sme sa snažili.“ Smutne sa usmial.

Stál som pri ňom a najradšej by som mu jednu vrazil. Nie. Takto. Včera večer, keď som na ceste z letiska dočítal reporty, by som ho určite stiahol z kože. Projekt v riti, peniaze v riti, voľno v riti, Beka v riti, riť, riť, hovno, riť.

„Podpísal som jej tú výpoveď. Možno to bude najlepšie.“ Vydýchol som, ale nijako sa mi neulavilo.

Patrik sa prekvapene mykol a vyjavene na mňa pozeral.

„No, tá bude skákať od radosti, lebo neviem, či si to celé pochopil, odkedy spolu neprášte, trucuje a toto je asi posledná reakcia, ktorú od teba po tom všetkom čaká. Načisto ťa zožere, zaživa a na jeden šup.“ Kamarátsky ma buchol do ramena a ja som tušil, že má pravdu. Chytil som sa za hlavu a zatvoril som oči.

„Kriste, ešte stále ju to drží? Ved' to bolo len párkrát a väčšinou som bol úplne mimo.“

„Ale, musím uznať, že aj keď si ju obabral s tou dovolenkou, vrhla sa do boja a nášho deduška Večerníčka navštívila hneď niekoľkokrát. Človek by si myslel, že si robí kurz profesionálnej vnučky,“ Patrik sa ďalej škodoradostne škeril.

Ozvalo sa klopanie na dvere a tlmené: „Neruším?“

„Človeče, ona stojí priamo za dverami.“ Odovzdane odkráčal ku dverám, a keď obchádzal Beku, svätuškársky zamával a spojil prsty do srdiečka. Debil. Bekine podpätky hrozivo klopali a ja som tušil, že toto bude nepríjemné. Predstavoval som si sám seba na pláži s hlavou v piesku. Ponáram sa čoraz hlbšie a hlbšie cez štrkové podložie, zemské jadro až k slobodným národom na druhej strane zemegule. Asi niekde uprostred tohto geologického dobrodružstva ma Rebeka vtiahla späť do fajčiarky.

„Vyzeráš unavene, spal si vôbec?“ Cmukla a mamičkovsky ma pohladila po pleciach. Keď otvárala okno dokorán, chrptom sa obtrela o moju hrud'. Nie. Definitívne nemohla tušiť, že som podpísal tú jej výpoveď. Pripálila si cigaretu a špúlila na mňa pery vždy, keď z nej zhlboka potiahla.

Niečo sa vo mne zlomilo a pri pohľade na jej bezchybnú kamennú tvár som sa neovládol.

„Ty jediná si vedela ako mi na tom záleží, napriek tomu ste tie zmluvy vôbec neprešli dôsledne. Inak by ste predsa nemohli prehliadnuť ten dodatok zmluvy.“

Ak sa za ten byt nenájde adekvátna náhrada, majiteľ nám ho nepostúpi a celá prestavba a zlučovanie firiem na tom vyhorí. Táto veta mi zvonila v ušiach už od včera. Žiadna reakcia. Ďalej poťahovala s cigarety, ruky preložené cez hrud' a nespúšťala zo mňa zrak. Praskli mi nervy a začal som ziapať: „Čo sa to s tebou kurva deje, snád' si si nemyslela, že keď počas mojej neprítomnosti položíš na kolená celú firmu, tak prídem a od radosti si tu pred tebou kl'aknem.“ Stále žiadna reakcia.

„Vieš až priveľmi dobre, že ak nedôjde k tej fúzii, bude kompenzácie znášať výhradne naša strana. Kompletne všetko pôjde do hajzla, stratíme renomé a klientelu.“

Oprela sa vedľa otvoreného okna a na jeden nádych to na mňa vysypala.

„Ubezpečujem ťa, že firemné istiny zostanú nedotknuté, s tým sme do toho projektu vstupovali, právne sa tie úpravy zanášali ešte do zmluvy o zmluve, tvoje osobné investície zrejme utrpia menšiu stratu, ale nebude to nič hroznú, pretože sme na súkromnom stretnutí skresali aj výšku kompenzácií tretích strán, teda teba a toho developera Sklinského.“ Za jeho menom zhnusene prižmúrila oči a potiahla si z cigarety.

„Nemusíš mi hneď d'akovať, možno by si mohol byť pre začiatok trochu miernejší?“ Ohorok strčila do popolníka a obrátila sa k oknu.

Rebeka víťazná. Rebeka všemocná. Žena-stroj. Bez emocií, vždy pripravená bojovať a neprehrať, bezchybná, až som dostal chuť ju objasť. Že som vôbec pochyboval. V duchu som sa preklínil za ten výstup. Zhrozene som sa vydal na cestu do jej kancelárie, aby som skartoval jej výpoveď, skôr než ju nájde ona a vydriape mi oči. Som hovado. Na polceste ma svedomie uhryzlo priamo do hlavy. Zvrtol som sa a chcel som jej povedať aspoň oneskorenú, ale dobre mienenú prepáč. Keď som otvoril dvere našiel som pod oknom sedieť už len usmolenú dievčatku s červenými perami a obrovskými šteklami na nohách. Stiahlo mi žalúdok, na pár okamihov som dostal strach, že to už nikdy nepovolí. Som definitívne kráľ hovädzieho dobytky.

Do podpisu zmluvy chýbajú asi dva týždne. Do noci som prechádzal všetky podklady k tomu obytnému bloku. Parcela nášho budúceho obchodného veľkodomu zasahuje obytnú časť celkom desiatich bytov na Sosnovej ulici číslo dvestopädesiatosem lomeno tri. Dva byty sme priamo vykúpili ako kancelárske priestory. Väčšina bytov je vo vlastníctve pani doktorky Dragnárovej, ktorá ich prenajíma. Za podpis so súhlasom k výstavbe a predkupné právo sme jej a zvyšným dvom spoluvlastníkom navrhli vyplácanie renty a revitalizačný plán celého objektu. Zostal nám jeden jediný preklatý byt. Ten senilný dedulo, ktorý vlastne ani sám nevie, čo chce. Nesmieme ten byt stratiť, ak ho prihrá konkurencii, skončili sme. Zaumienil som si, že ho odtiaľ dostanem raz a navždy. Nikto nebude stáť v ceste mojim finančným investíciám a expanzii mojich plánov. Ohlásená návšteva, pol hodinka maximálne hodinka môjho času a uzavrieme to. Čas sú peniaze a tých som vložil do tejto hry už priveľa.

Dôležito som vstúpil do prvorepublikového činžového domu. Kamenné schody sa stáčali okolo dláždeného nádvorja. Zodvihol som hlavu až k oblohe. Vládlo tu zvláštne ticho a hoci za ťažkými dverami slnko nemilosrdne prepalovalo rušnú ulicu, celé moje telo zahalil čudný chlad. Nie som nadšencom historických budov, ale musím uznať, má to svoju atmosféru. S výdychom som začal vystupovať po schodoch. Ozvena mojich krokov mi hladko stúpala do uší a ja som sa blažene menil na ruch z rozhlasovej hry.

O pár minút som stojím uvoľnene pri dverách, v ruke držím mosadzné klopadlo a smejem sa na kovovú menovku. O chvíľku ma Július Elegán, vitálny sedemdesiatnik v pletenej veste, vzorovaných podkolenkách a zelených nohaviciach, ktoré mu spínajú pod kolenami gombíky v tvare šišíek, pozýva do priestrannej chodby naplnenej pre mňa neznámou teplou vôňou. Striebristé vlasy má úhladne sčesané na temeno. Popod nohy sa mu motá jazvečík. Zrejme bývalý pol'ovník alebo také niečo. Pol'ovník v tejto urbanizovanej oblasti. Priam komické. Po zdvorilostných frázach odchádza pán Elegán pripraviť čaj. Sedím v kresle z lomeného nábytku, na nohách látkové papuče pre hostí, v duchu rýchlo analyzujem situáciu a hľadám, čo najefektívnejšiu cestu ako tohto starca zlomiť pre moju vec.

Zelené tapety, niekoľko olejomalieb, zopár jeleňov v zlatých rámoch, nejaké trofeje, lesnícke príručky. Očami bezočivo chmatám po nábytku, koberci, závesoch, len aby som vedel kam môžem tohto pána lesov zaradiť, a čo všetko si k nemu môžem dovoliť. Pán Elegán sa posadí oproti, mlčky hodnotíme jeden druhého. Je čas na hru. Na pevnom argumentačnom rebríku sa po chrbte tohto starca škriabem až do jeho hlavy. Zúčastnene prikyvuje hlavou a prepletenými prstami oboch rúk si súhlasne poklepkáva po okrúhlym brušku. Konečne. Po slabej polhodinke súhlasí s obhliadkou bytu. Ani to nebolelo a opäť máme v ruke tromf. Pripravujem sa na odchod.

Pán Elegán ma zaskočí otázkou: „Ehm, kedy ste naposledy jedli makové šúl'ance?“ Prekvapene sa pozerám do jeho chlapčenských očí.

„No, nikdy.“ Blahoželám, dnešná prvá úprimná veta.

„Potom nesmiete odmietnuť pozvanie na skorý obed,“ stále sa usmieva. Fajn, za to kývnutie na obhliadku pre mňa za mňa. Cez pootvorené dvere pozorujem, ako v spálni vyberá spod perín veľký smaltový hrniec. O niečo neskôr s hlavou nad pariacim tanierom prehltam. Jedlo je sýte a hutné, takže sa pár sekúnd nezmôžem na slovo.

Pán Elegán je skúsenejší. Popri jedle roztopašne poznamenáva: „Milujem mak. Najlepšie na svete sú parené buchty, sypané makom a práškovým cukrom a pekne preliate maslom, až máte na tanieri celé žltučké plesá. Hlavne tá posýпка s maslom, to je vec. Moja nebožka musela mak predou mnou schovávať do suda od kapusty. Aj tak som ho tam vysnoril.“ Celé si to predstavím a jedáleň zaplnia naše makové úsmevy.

Balím si veci. Skončilo sa popoludňajšie prezentačné stretnutie s investormi. Odrazu ku mne vyštartuje Patrik s čudnou grimasou na tvári.

„Povedz niečo!“ vysype nervózne a priblíži sa priamo ku mne.

„Šibe ti?“ vyštekne na neho.

„Ty si jedol mak?“ vyjavene krúti hlavou.

„No a.“ Smejem sa už sám pre seba.

Frekvencia mojich návštev u pána Elegána už dávno prekročila hranice obchodných stretnutí. Nahováral som si, že je to pre dobro obchodu. Faktom, však bolo, že pán Elegán ma popri makových orgiách svojim hlbokým barytónom vytrhával zo šialeného kolotoča mojej každodennosti. Za zvukov gramofónových platní s nahrávkami lesného vtáctva ma vábil na lesnícke chodníčky, kde za nami odovzdane cupital Lorenc, jeho jazvečík. Bolo to návykové, upokojujúce a celého ma to pohltilo.

Pri odchode z jednej takejto návštevy ma na schodisku prepadli dve dámy asi v Júliusovom veku.

„Mladý pánko, idete od Julka, však?“ Neochotne som kývol hlavou, i keď dámy nečakali na moju reakciu a ešte bližšie sa okolo mňa zomkli.

„My vás pozorujeme už dlhšie.“ To ma malo upokojiť?

„Viete, ja by som ani nezačínala o tom, ale povedali sme si tuto so Želkou, že vy budete istotne vedieť najlepšie.“

Fialová trvalá alias Želmírka sa diabolicky uchechtla a pritakala: „Tuto Betka a ja, no máme o Julka jednoducho starosť.“ Sprisahanecky potľapkali po ruke jedna druhú. Po chrpte mi stiekla kvapka potu.

„Pred časom tu bola vaša kolegyňa, taká fajnová slečna, pýtala sa nás na Julka, tak reku, aby sa oťukala, vybrali sme sa s ňou na návštevu,“ zlovestne začala Betka. No, istotne asi Rebekin najväčší problém. Ešte, že stretla túto armádu spásy, pomyslel som si ticho. Betka sa nenechala rušiť.

„Želka vzala maslové keksy, celé maslo a štvrtka do toho ide, veru.“ Toto bude na dlhšie.

„Julko nás usadil do jedálne a pripravil čaj. Servíroval ho v utešenom servise s modrými kvietkami. Príjemne priateľsky sme klebetili, keď si Želka chcela dosladiť čajík. Viete, ja nemôžem, ja som diabetička.“ Chytila sa pri srdci.

Po dramatickej odmlke zaujala postavenie ako laureátka štátnej ceny a pokračovala: „Vzala klieštiky a nadvihla cukorničku a predstavte si to,“ oprela sa o Želmíru, ktorá mala teraz neprirodzene vytreštené oči, až som o krok ustúpil k stene.

„Priamo z tej cukorničky vám pochodovali na stôl a rovno k tým maslovým keksom mravce. Veľké, ako toť môj necht,“ otrčila mi ho pod nos.

„No, hrôza. Julko tú háveď zmietol rukou do tej cukorničky a ukončil naše posedenie. Odvtedy sme ho nevideli, nikdy ho nemôžeme zastihnúť,“ vyčerpane došepkala poslednú vetu a oprela sa rukou a moje rameno.

Mravce. Mňa porazí. Ak sa toto roznesie, budú z toho poriadne problémy. Hlavou mi prebehlo niekoľko možných scenárov. Úzkostlivo som si pretieral spánky, popri tom som zachytil prešibané úsmevy očarujúceho dua a nepriame narážky na moju adresu, aby som ich vzal so sebou na najbližšiu návštevu pána Elegána. Pokojne som sa vystrel.

Rebeka navštívila Júliusa niekoľkokrát, nič podobné mi nespomenula, vlastne ani on, ak sa im vyhýba iste má na to svoje dôvody. Ktovie ako to bolo, pre istotu sa jej na to ešte spýtam. Pokývol som dáмам na rozlúčku a bral som schody po dvoch. Tie prekvapené z môjho náhleho úniku zostali stať na medziposchodí.

„Čo to bolo s tými mravcami?“ Rebeka nasledujúce ráno podskočila na stoličke vo svojej kancelárii, strhla sa a nechápavo si napravila okuliare. Vrátila sa k prechádzajúcej činnosti a o pár sekúnd sa ticho chichotala.

„Myslíš tú návštevu u pána Elegána, všakže?“ Popri tom ďalej ťukala do klávesnice.

„Prečo si mi to zatajila?“ Nervózne som prestupoval z nohy na nohu, tie mravce sa tam evidentne vyskytli.

„Podľa toho ako neznesiteľne tam tie dve okolo neho rojčili, by som povedala, že to na ne musel mať pripravené. Ale poviem ti, že som v živote nevidela také veľké mravce,“ pobavene sa natiahla.

Pri mojom zdesenom výraze dodala: „Buď pokojný, tá obytná zóna prešla kontrolou, žiadne ohnisko so škodcami alebo niečím podobným nenašli.“

Na mravce som úplne zabudol. Moje návštevy bývali odvtedy, ale často sprevádzané hlučným klopaním a výkrikmi Betky a Želky. Pán Július sa vždy previnilo usmial a vtedy sme spoločne s Lorencom predstierali trio mŕtvych chrobákov.

Po týždni si ma Patrik začal doberať v kuchynke.

„Človeče, tebe tuším z toho starého mäkne mozog. Kvôli jeho drístrom si nás nechal včera večer zasa v štichu. Môžeš ľutovať, plný podnik odvážnych vysokoškoláčok, všetky čerstvo umyté, navoňané a prichystané, len luskneš prstom.“

Mal pravdu, odkedy som posedával na kresle pána Júliusa a pošmykoval sa na v jeho plátenných papučkách po lakovaných parketách, stratil som pochopenie pre fitká, nasávanie po baroch a iné pánske kratochvíle. Po maku sa zaspávalo akosi lepšie, sladšie a elegantnejšie.

„Mňa si ten starý teda neomotal okolo prsta, to ti poviem. Ani náhodou. Vymedzil som mu hranice a tam pekne aj ostal. Nechápem, prečo sa tam vláčiš každý deň,“ krútil hlavou.

„Milý Patko, dokážeš si ešte vybaviť ten pocit, keď ako malý chlapec unavený a uzímený nakráčaš z vonku na večeru domov, do tepla a všetko v tvojom svete je v totálnom poriadku?“ Jemne som ho pohládzať po vlasoch.

„Tak v takomto rozporení si ja šúcham nohami pri každej návšteve toho starca.“ Šťastne som naňho žmurkol a zachytil som Rebeču, ako po mojej poslednej vete súhlasne naklonila hlavu a s úsmevom zakrúžila so šálkou, z ktorej sa neskôr napila.

„Tuším ti konečne fakt kvalitne zašibalo.“ Patrik sa ceril a popri tom si zaujato a dôkladne prezeral fotografie uchádzačiek na post našej novej asistentky.

V deň obhliadky som pána Júliusa vyzdvihol priamo na Sosnovej ulici. Z nehnuteľností, ktoré preňho prihádzali do úvahy som musel vylúčiť objekty, ktoré mu už ponúkli Rebeka s Patrikom. Tým sa môj okruh značne zúžil. Pri posledných návštevách som dostal priam mesiášsku myšlienku. Pán Július nevyhnutne potrebuje obrovskú záhradu. Na poslednú chvíľu som vybavil obhliadku v štvrti novostavieb na klúč, ktorých súčasťou sú i značné nezastavané plochy. Tichá rovinná oblasť s dobrou dostupnosťou. Nehnuteľnosť ďaleko prevyšovala možnosti pána Elegána, ale veľkodušne som sa zaprisahal, že mu chýbajúcu sumu doplatím. Nakoniec, budúce zisky mi bohato vynahradia aj túto stratu. Bol som so sebou nadmieru spokojný.

Pán Elegán mal celú cestu nepreniknuteľný výraz, z ktorého som nevedel nič usúdiť. Dokonca ani pri obhliadke nedával nič najavo. Raeliták, ktorý nás novostavbou previedol bol zaskočený z môjho klienta v lesníckej rovnošate. Keď pán Elegán vyšiel do rozľahlej záhrady spýtal sa: „Tvoj príbuzný alebo nejaký dôležitý známy?“ „Niečo také.“ Nepriťomne som pokývol zatiaľ, čo som sledoval cez presklenú stenu domu pána Júliusa. Postavil sa k malej striebornej jedličke a prstami prechádzal po jej vrchole. Po chvíli si unavene sadol na záhradnú lavičku.

„Vieš, že na tieto parcely je tlačienka aj medzi vplyvnejšou klientelou, ale môžem urobiť výnimku, že si to ty. Len ako sa to bude financovať, hypotéku asi páňko už nedostane.“ Arogantný zelenáč si neodpustil posmešný tón. Pán Elegán na mladého ambiciózneho obchodníka nezapôsobil dostatočne solventným dojmom. Akoby som videl sám seba pred desiatimi rokmi, bolo mi na vracanie.

„Platby prebehnú jednorázovo, o to sa nemusíš obávať.“ Ty amatérsky kretén. Spokojne hvizdol. A vo mne rástol hnev, že som chcel pána Júliusa vmanipulovať do tejto kúpy. Už som nebol na seba taký pyšný. Bez slova som vyšiel von s pohárom vody v ruke.

Pán Elegán bol bledý, vyzeral vyčerpane a prosebne sa na mňa obrátil: „Nemám už toľko času. Chcem ísť domov.“

Zakľal som a bez slov som ho vyviedol do auta. Vyčítal som si celý ten hlúpy nápad počas cesty späť. Pred dverami bytu som sa ponúkol, že prinesiem niečo pod zub z neďalekej večierky. Mlčky prikývol, vtisol mi do dlane zväzok kľúčov a stratil sa za dverami bytu.

Keď som s makovníkom pod pazuchou vošiel do chodby všimol som si na pravej strane odhrnutý ťažký záves a pootvorené dvere, o ktorých som predtým vôbec netušil. Do priestoru cez ne vstupovalo jasné svetlo. Vošiel som do nich a ocitol som sa v inom svete. Zostal som užasnúť sedieť uprostred schodíkov, po ktorých som schádzal z tajných dverí. Predo mnou sa rozprestieral kus nefalšovaného lesa. Zelená oáza dokonale ukrytá uprostred architektonického hlavolamu, ktorý som nedokázal pochopiť. Uvedomil som si, že zvláštna neidentifikovateľná vôňa z chodby je vôňou slnkom prehriateho ihličia a neďaleko mohutného smreka sa rozkladá majestátne mravenisko. Pán Július sedel uprostred malej čistinky a Lorenc sa lenivo preťahoval vedľa svojho pána. Vykročil som k nim aj s večerou, vlasy mi strapatil lesný vánok a ja som mal pocit, že som vliezol do nejakej detskej knižky, z ktorej viac nechcem vyliezť. Moje plúca sa roztvárali a volali po živote, všetko som to vstrebával, vdychoval, cítil, dotýkal sa a nemohol som sa nabažiť tohto blízkeho lesného stretnutia.

Keď sme sedeli spoločne vypadlo zo mňa: „Prečo to vlastne chcete predať?“

„Chcem do väčšieho.“ A bolo to vonku. Konečne mi tá veta dávala význam a neprivádzala ma na pokraj šialenosti, tak ako mojich kolegov z realitky. Vedel som, že život páňovi Elegánovi uštedril ranu, na ktorú sa s manželkou pokúsil zabudnúť v meste. Napriek tomu dokázal úplne nekompromisne, a zároveň elegantným a jemu vlastným spôsobom, nasúkať kúsok svojho sveta za steny niekdajšieho činžového domu na Sosnovej ulici.

„Vždy sme sa chceli vrátiť domov spoločne, ale neborka manželka ma predbehla. Je čas konečne ísť.“

S chlapčenským výrazom v tvári sa vyhupol na nohy a pri pohľade na závin ešte poznamenal: „Zájdem pre mlieko, bude to mať plnšiu chuť.“ Tak som strávil svoju prvú noc v lese.

Je dvadsiateho ôsmeho septembra. Tak sa mi to konečne podarilo. Fúzia spoločností padla. Výhradne mojou zásluhou. Stal som sa majiteľom svojej prvej pôvodnej nerekonštruovanej nehnuteľnosti a tajného lesa na Sosnovej ulici číslo dvestopädesiatosem lomeno tri. Tým sa dalo do pohybu viacero udalostí.

Po mnohých sedeniach a nekonečných telefonátoch, obhliadkach a niekoľkých dobre mierených vyhrádkach sa nám podarilo nájsť drevenicu so sadom, obklopenú neporušeným lesom. Takmer som zošedivel pri vykupovaní parciel s lesným porastom. Úprimne ďakujem za všetky moje neeticky nadobudnuté kontakty, ktoré sa nezdráhali a nezdráhajú za tieto pozemky doposiaľ bojovať lákadlami konzumného sveta, možno i násilím, veď napokon, čo oko nevidí...

Keď sme pána Júliusa sťahovali, Želka s Betkou plakali a na rozlúčku mu vtisli do rúk škatuľu kokosových salóniek plnú maslových keksov. Pán Elegán dámy na rozlúčku vybozkával. Každú osobitne. Celú cestu domov, na Kysuce, potom strkal kekсы do kľetky svojej vrany. Zato dámy zostali po tomto zblížení viac než len mierne rozjarené a utekali,

doslovne utekali na štvrté poschodie za pánom Konečným, novou obeťou starodievockých túžob.

Kým sme dorazili do nášho lesného panstva mnohokrát som videl pána Elegána pri pohľade na početné a rozsiahle rúbaniská, zatínať v hneve päste a nechápavo krútiť hlavou. Súkromné i štátne vlastníctvo už dávno pod područím kapitálu diktovalo pravidlá zásahov do krajiny i tu. Všetko sa už robí inak lepšie, rýchlejšie, efektívnejšie, chamtivejšie a okatejšie. Obchod naplno zaťal svoje pazúriky aj do bývalých rajónov môjho lesníka. Vedeli sme, že stromy tu časom dorastú, lenže koľko času zostáva, kto sa bude po tých lesoch prechádzať a aké lesy to budú, to sme nevedeli.

Je dvadsiateho ôsmeho septembra. Podľa dlhodobej predpovede nás čaká dlhé babie leto. Už vyše týždňa vidíme všetko navôkol v medových farbách. Sedím vo vlaku domov, v batohu mám pribalené nové čižmy. Chystáme sa totiž založiť naše prvé makové pole.

Niektoré stretnutia sú pre život priam nevyhnutné. Volám sa Martin Chalupec, mám tridsaťšesť rokov, opúšťam trh s nehnuteľnosťami a konečne začínam skutočne žiť.